

הנתבע הינו חבר-כנסת והיה בכל התאריכים הרלוונטיים לכתב תביעה זה חבר כנסת והביע דעתו ו/או עשה את המעשים שיש נשוא התביעה וכל אחד מהם במיילוי תפקידו ו/או למען מילוי תפקידו כחבר כנסת. לפיכך הפירוט המפורט הנדון הם היו פירוט מותרים.

היתה זו נסיגה צינית מהצהרותיו ה"פומביות לפיהן לא יבקש לעצמו חסינות פרלמנטרית בבירור המישפטי עם גנדי, אולם כדי להסוות מעשה פחדני זה הור"ס אולמרט בכתיבה ההגנה סעיף שנועד לאחוז את דעת-הקהל: "על מנת לאפשר בירור מלא של כל העובדות והטענות ש"העלה כלפי התובע (גנדי) בציבור, הנתבע מותר על חסינותו הדינית, ומסכים לכך שביית-המישפט יברר עובדות אלה."

אולמרט המציא כאן מושג חדש של חסינות: חסינות דיונית. שאינו מעוגן ב"שום חוק. כלומר, הוא מבקש לוותר כביכול על חסינותו — דבר שהוא יודע שאינו יכול לעשות — לצורך הדיון בלבד, מבלי להיות ברעיוני.

כל אמצעי התיקורת בישראל נפלו ב"פה הרמיה של אולמרט, פירסמו כאילו הוא מותר על חסינותו, דבר שלא היה ולא נברא. למעשה הוא תבע חסינות

כי לא ניתן להסיר את חסינותו ולכן לא ניתן לתבוע אותו לדין. אולם בפגישה שערך אולמרט עם ברק הבהיר לו האחרון, כי בתביעת נויקין אורחית יצטרך השופט לפסוק בעניין החסינות. ברק עצה מו נמנע מלהביע בפני אולמרט את דעתו שלו בסוגייה זו.

אילו רצה אולמרט באמת כי הפרשה תובא לבירור מישפטי, כדי שהאשמותיו יוכחו כאמת, הוא יכול היה לעשות זאת בקלות. היה עליו להימנע מהעלאת הטענה כי השמיע את טענותיו נגד גנדי במיסגרת פעילותו הפרלמנטרית. ממילא לא היה עניין החסינות מגיע לבירור מישפטי והשופט לא היה צריך להכריע אם חלה על אולמרט חסינות בעניין זה.

תמיד אומנם קיימת האפשרות שבית-המישפט יעורר ביוזמתו את עניין החסינות, כיוון שאישיותו של אולמרט מוכרת וידוע לשופטים כי הוא מכהן כחבר-כנסת. אולם מקובל הוא שהשופטים, אינם יור"דים לזירה" ואינם מעוררים טענות שהציג דדים לא העלו אותם ביוזמתם.

מצד שני ידע אולמרט כי אם יטען לחסינות במישפט שהגיש נגדו גנדי, הוא יוצג לעיני הציבור כפחדן ומגילבל המתעלל באורחים כשהוא מסתגר מאחרי

את מכונת-האמת כשם שעשה זאת לאולמרט. הוא הסכים להיבדק במכונת-האמת.

הבדיקה במכונת-האמת ניפצה את מסך השקרים של פפה. היא הוכיחה מעבר לכל ספק כי פפה משקר בכל מילה מסיפורו וכל מה שמסר על בצלאל מזרחי וגנדי היה מצוץ מן האצבע. אולם המישטרה לא הסתפקה בתוצאות הבדיקה במכונת-האמת. שרית. המסקנה היתה פסקנית: כל האשמותיו הם עלילה, שהומצאה בדמיונו.

מסקנות החקירה המישטרית הועברו ליועץ-המישפטי בצירוף הערכה לסיבות שקריו של פפה. כאשר התגלו שקריו של פפה הוא נשבר, גילה לחוקריו כי סיפר מה שסיפר לאולמרט ולולנטין משום שהובטח לו שיפעלו כדי שתוענק לו חנייה נה מידי הנשיא. כי תקופת מאסרו תקר צר וכי יוענק לו מעמד של עד מדינה. לטענתו הובטח לו גם כי הארץ יתייצב להגנתו.

אנשי המישטרה מצידם העריכו כי פפה שיקר לאולמרט משום שקיווה להשיג באמצעותו את ההטבות בתנאי מאסרו. רק אחרי מסקנות אלה יכול היה ש"ר הפנים, הד"ר יוסף בורג בצאת בפומבי ב"ר

סיפורו של פפה ברבים, יעניק בכך חסינות לדברים שיצוטטו מפיו בתוקף היותו חבר-כנסת. אלא שכאן אירע התקר.

עדות תמורת הטבות

ברגע האחרון, מסיבות השמורות עימו, נמנע אולמרט מלפרסם ברבים את גירסתו של פפה בדבר עיסקת היהלוי מים הגנובים של גילה בוכמן. אבל אבי ולנטין פירסם חלק ממנה בסידרת הכתבות שלו על הפשע המאורגן בישראל, שרבים מהפרטים בה נתגלו כבר כחסרי-שחר והארץ חזר בו והתנצל על פירוטו. רק אחרי שאלוף (מיל.) רחבעם זאבי הגיש נגד אולמרט את תביעת הנויקין האורחית לפי חוק לשון-הרע, בו תבע מאולמרט פיצויים בסך שני מיליון ל"י, חזר אולמרט להסתמך על התצהיר שמסר לו פפה.

בפגישתו עם היועץ-המישפטי, לבירור שאלת חסינותו הפרלמנטרית במישפט די-בה אורחית, הראה אולמרט לפרופסור אהרון ברק את תצהירו של פפה. כאשר נשאל מדוע לא נמסר התצהיר למישטרה כדי שתפתח בחקירה בעניין, טען אולמרט כי אין לו אמון בחקירת המישטרה בפרשה תהיה אומנם אובייקטיבית.

אז נקט היועץ-המישפטי יוזמה משל עצמו. הוא הורה למישטרה לפתוח בחקירה מיידית לבירור האשמות הכלולות בתצהירו של פפה וזאת למרות שהחקירה הקודמת העלתה כי אין להם כל יסוד. החקירה הוטלה על ניצבי-מישנה ראובן מינקובסקי. מינקובסקי ביקש לחקור את פפה במאסר ולקבל אישור למידע שמסר אולמרט ליועץ-המישפטי לממשלה. אלא שפפה חשש לעורר, סרב לדבר, לאשר או להפריך את המידע שמסר לאולמרט. היו לפפה, ככל הנראה, סיבות טובות לחשש. מגעיו עם אולמרט בכלא לא נעלי מו מעיני אסירים אחרים. בקרב כמה מהם התעורר חשד כי הוא מלשין. פעמיים ניסו להתנכל לחייו.

כאשר נמסרה תגובתו של פפה לאולמרט, הוא הבין כי הקרקע נשמטת מתחת לרגליו. הוא ביקש שיאפשרו לו להיפגש עם פפה בכלא כדי לשכנעו לדבר. המישטרה הסדירה את הפגישה למרות שלא תלתה בה תיקוות רבות. לחוקרים היה ברור כי זהו ניסיון-סרק, שפפה לא ידבר ולוא רק מהסיבה הפשוטה ביותר: שאין לו מה לומר. אבל אולמרט הפ"תיע. הוא יצא מהפגישה עם פפה כשפניו קורנות: "פפה הסכים לדבר", הודיע לי-קצינים הנדמים.

בבירור שנערך עם פפה הוא אישר זאת. הוא הודיע שהוא מוכן לגלות למישטרה את כל הידוע לו על בצלאל מזרחי וגנדי ואף לתתם על עדויות בנושא זה. אולם הוא תבע מחיר עבור המידע. הוא ביקש שתמורת נכונותו לשיתוף-פעולה יינתנו לו הקלות והטבות בכלא. בין השאר: בייקורים נוספים ופגישות עם בני משפחתו וידידיו. בקשתו נענתה. החומר שמסר פפה למינקובסקי הדהים אפילו את החוקר הוותיק, כדי לאמת את המידע ולהשיג תכנע כי פפה אינו משקר, תבע ממנו מינקובסקי לחקור במכונת-האמת, פפה סרב.

שקרים במכונת האמת

באותה עת היתה פנייה נוספת לפרו"ס פסור ברק, עורך הארץ גרשום שוקן, שנעדר מהארץ בתקופה בה פורסמה סידרת המאמרים בעיתונו על הפשע המאורגן, תבע מהיועץ-המישפטי להורות ל"מישטרה לחקור עד תום את האשמותיו של פפה, ששימש בסיס לחלק מהידועות שפירסם הארץ בנושא זה.

ואומנם, ברק תבע מהמישטרה לחקלים את החקירה של פפה ולמסור לו מסקנות. אז הודיע מינקובסקי לפפה כי אם יסרב להיבדק במכונת-האמת יפסק עימו כל המשא-המתן. לפפה היה ברור כי פירושו של דבר יהיה הפסקת כל ההטבות המיידיות שניתנו לו בכלא. כולל הביקורים המיוחדים שאופשרו לבני משפחתו. פפה סבר ככל הנראה שהוא יצליח, "לסדר"

עיתונאי וזנטין (למעשה) התמכות חוטטית

ח"כ אולמרט גניבת דעת הציבור

הצהרה, לפני מיספר שבועות, כי בידי המישטרה אין כל חומר העלול לפגוע בשמו הטוב של גנדי.

הוויתור שלא נברא

תרגיל הרמאות של פפה רוקנשטיין מחוויר לעומת תרגיל רמייה נוסף שעשה ח"כ אהוד אולמרט בשבוע האחרון, במטרה לאחוז את עיני הציבור ולהר"ר אתו שולל.

כאשר הוגשה תביעת הדיבה של גנדי נגד אולמרט, טען אולמרט בפומבי כי ישמח להתדיין עם גנדי בבית-המישפט וכי לא יסתגר מאחרי חסינותו הפרלמנטרית, שאיפשרה לו להטיח האשמות המורות ביותר בגנדי ולהכשיר את שמו. אולמרט הירשה לעצמו לטעון זאת ב"סברו כי היועץ המישפטי לממשלה יפסוק

נות לעצמו בעצם העלאת הטענה שאמר מה שאמר על גנדי בתוקף תפקידו כח"כ. אין מושג כמו זה שהמציא ח"כ אולמרט כדי להונות את הציבור: חסינות דיונית. החסינות הפרלמנטרית היא מהור"תית, פלילית ואורחית. ברגע שח"כ מציג ליה להוכיח כי נקט בפעולה או הביע דיעה במיסגרת תפקידו הפרלמנטרי, חלה עליו החסינות אוטומטית ורק הכנסת כו"לה יכולה להסירה.

עתה, משעורר ח"כ אולמרט בכתיבה ההגנה שלו את טענת חסינותו, יוטל על גנדי ופרקליטיו להוכיח כי מה שאולמרט עשה לא היה בפעולה או הביע ח"כ ולא למען תפקידו. רק אם בית-המישפט יקבל טענה זו, לא תעמוד לאולמרט טענת החסינות שביקש לעצמו. אז גם לא יעמוד לו הוויתור כביכול על חסינותו — שכן אהוד אולמרט רק העיר מיד פנים שהוא מותר על דבר שאינו שייך לו כלל ואינו מסור לרצונו או לשי"קולידעתו.

חסינותו. אולמרט נקט לפיכך בתכסיס מחוכם של אחיזת-עיניים בו הוא תובע למעשה לעצמו חסינות, אולם מופיע לעיני הציבור כמי שמוותר עליה מרצונו, דבר שברור לו לחלוטין שאין הוא יכול לעשותו.

בכתיבה ההגנה שהגיש אולמרט השבוע לבית-המישפט, בתביעה שהגיש נגדו גנדי, הוא מבקש לעצמו בפירוש חסינות פרלמנטרית. הוא סותח את כתיבה ההגנה שלו בטענה זו ומסיים אותו בה.

טען אולמרט בסעיף 1 לכתבה ההגנה: "הנתבע יטען כי בחודש ינואר 1976, אגב מילוי שליחותו של חבר-כנסת, לצור"ך הגברת המודעות הציבורית לסכנת התפשטות הפשע בחברה הישראלית, נתן ראיון בתוכנית הטור השבועי בשידורי ישראל בו התייחס להתגברות הפשע הר"מאורגן וכניסת כספים שהושגו בדרכים בלתי חוקיות לעסקים חוקיים..."

בסעיף 12 לכתבה ההגנה הוא אומר: